

Komandi partur:

Í komandi og seinasta parti, sum kemur um trýggjar vikur, fer Torleif við Jens Christian Svabo. Nú fæst hann mest við seyð. Komandi tveir partar verða um Hentze ættina.

JÓLAAFTAN UMBORÐ Á LONGVA 2. FRÁ VINSTRU: DANIEL JACOB POULSEN ÚR HVALBA – JOHAN MÜLLER ÚR PORKERI, BÚSITANDI Í HAVN – TORLEIF – LEIF AARSETH, NORÐMAÐUR – BERGUR NÓN ÚR FUGLAFIRÐI OG JÁKUP VEIHE ÚR PORKERI (SONUR POUL VEIHE – SYSTIRSONUR TORLEIF)

kundi hann fara á liðuna, so nógvur sjógvur kom inn á dekkið, og tað var hetta sum hendi.

Á dekkinum vóru lemmar, sum ikki vóru surraðir, og Hans Christian leyp niður á dekkið at fáa hetta gjørt. Men tá kom eitt brot, sum tók hann fyrri borð.

Tað varð beinanvegin vent. Hans Christian fleyt í sjónum, og hann var so nær at verða bjargaður, at hann var bara ein metur frá at røkka einum longum haka, sum varð rættur honum. Men tá kom aftur eitt brot, og Hans Christian hvarv.

Tað varð beinanvegin farið inn, og Johan Dahl ringdi til mín um at koma við aftur komandi túrin. Tá var óhugaligt at koma inn í kamarið til tómu koyggjuna hjá Hans Christian.

Henda hending merkti manningina í langa tíð. Tað varð nógv tosað um, hvat ið kundi verið gjørt øðrvísi. Men í eini slíkari støðu hendir alt so knappligt, og tað eru ikki stundir at umræða seg. Tað varð kortini gjørt tað, sum gerast kundi.

Við norðmonnum

Tá fór eg við norska hekkutrolaranum Longva 2. Kjølbro skuldi byggja ein hekkutrolara, tað varð vist Sjúrdarberg. Mortan hjá Kaj skuldi vera skipari á honum. Teir høvdu so biðið trýggjar menn fara við hesum skipi at læra seg mannagongdina við hekkutrolarum.

Her var gott at vera við og eg fortjenti eisini gott. Hetta var sjálvsagt nakað heilt annað enn at sigla við síðutrolarum, og arbeiðsumstøðurnar vóru eisini nógv betri.

Johan Müller hiðani úr Porkeri varð biðin um at koma við, men tað lá ikki fyrri hjá honum. Hann hevði tosað við Mortan, um tað ikki var í lagi, at hann bað ein mann fyrri seg, sum hann kendi. Johan kom kortini seinni við.

Tað bleiv so eg, og eg bleiv verandi í reiðarínum. Tað kom í drag við tí nýggja Sjúrdarberg, tí helt eg fram í Norra. Eg varð so biðin um at koma fast við Longva 2 og at

EITT SERA STÓRT HÁL

skaffa onkran mann afturat, sum var kendur við trol. Eg fekk so Poul Holm við mær, hann var ein raskur og royndur trolmaður.

So vit vórðu tveir porkeningar við, og tað vóru eisini tveir fuglfirðingar, Bergur Nón og Jógvan Ryggshamar, ættaður úr Vági.

Fyrsta túrin fingi vit heilt nógvan fisk í Grønlandi. Men so minkaði tað eitt skifti, og vit fóru so til Labrador. Vit fingi fulla last og koyrdu eisini í eina litla frystilast, sum var ætlað til pakning og slíkt. Vit høvdu knapt 600 tons tann túrin, sum vit landaðu í Hull. Túrun vardi um tveir mánaðir.

Trollbellur átti lívið í teimum

Tá ið so nógvir menn koma í havn, kann roknast við, at menn fara at drekka. Hetta er altíð vandamikið, tá ið komast skal umborð aftur.

Vit spentu tískil ein trollbell undir landgangin. Tað vóru fleiri, sum vóru forhánisligir um hetta. Serliga minnst eg tveir, sum vóru serliga forhánisligir. Men fyrri hesar báðar var hetta eitt hent tiltak. Tí tá ið vit komu upp morgunin eftir, lógu júst hesir báðir í trolinum. Annar teirra tók um hálsin á mær og takkaði mær fyrri hetta tiltakið, tí tað kundi sigast at eiga lívið í honum. Hetta var annars ein stak hampiligur maður, men hetta kann ofta broytast, tá ið rúsdrekka kemur uppi leikin.

Illveður sum eitt skot

Alt arbeiði umborð var longu tá við maskinum. Vit høvdu tvær flakamaskinur, eina til stóran fisk og eina til smáan fisk. Men viðhvørt var fiskurin kortini so stórir, at hann mátti skerast við hond.

Harald Ársæth var skipari hjá okkum. Hann helt nógv av føroyingum. Hann segði við okkum, at hann fór ikki til Grønlands við minni enn fyra føroyskum trolmonnum.

Við Longva 2 høvdu vit fulla last hvønn einasta túr. Eina ferð fóru vit at sigla úr Dýpinum nýggjárs morgun. Veðrið var gott, inntil vit komu suður um Julianehåbsbuktina.

Meðan veðrið var gott, vaskaðu vit umborð, sum vanligt er at gera á heimferð.

Trolini skuldu øll skolast, hetta var gjørt uttanborða. Vit fóru so at eta døgurða, veðrið var av tí allar fínasta. So knappliga kom hesin vindurin, og vit vóru bangin fyrri at hesi trolini kundu koma í skrávuna.

So vit máttu skunda okkum frá døgurðaborðinum at fáa trolini inn og surrað, áðrenn nakar skaði hendi.

Vit sigla eystureftir, og veðrið bara versnaði. Og tá vit komu so langt, at við fingi lu av Kappanum, var ódnarveður. Tá fingi vit ein rættiligan skvamp. Báturin rendi fram í brotið við fullari ferð. Tað fóru næstan allir rútarnir, sum vendu frameftir á brúnni, inn í gjøgnum.

POUL HOLM OG TORLEIF

HANS CHRISTIAN DANIELSEN, SUM FYRRI JÚST 50 ÁRUM SÍÐANI SLERDI ÚT AV VÁGBINGI

Kúgveyguni longri niðri á yvirbygninginum fóru eisini.

Sjálv brúgvín fór eisini av lagi, so nógv stóð á. Tað kom nógvur sjógvur inn á brúnni. Maskinstjórinn hevði kamar í miðhæddini, og sjálvst hagar kom so nógvur sjógvur, at hann fleyt í koyggjuni.

Bátarnir loysnaðu úr davidunum á bátadekkinum og slongdust ymsar vegir. Maskinan bakkaði við fullari ferð, tá ið avfjaraði. Men hon steðgaði so, og tá kom trolarin at flóta tvørur fyrri alduni. Vit fóru uppá bátadekkið at bjarga bjargingarbátunum. Men tibetur vóru gálgarnir sveisaðir niður í bátadekkið og vóru ikki skalaðir, og vit fingi surrað bátarnar. Hetta var tungt, men eydnaðist so.

Hetta fjaraði so av, og vit kundu liggja bakk sum normalt. Men so komu vit inn í nógvan ís, sum kom eystanifrá suðurvið. Hetta bøtti ikki um. Men tibetur høvdu vit tveir so góðar ljóskastarar, at vit kundu síggja ísstykkini.

Tá ið tað lýsnaði, var veðrið tað sama, og tað var ikki útlit fyrri bata í bræði. Skiparin spurdi meg, hvat ið var frægast at gera. Eg segði, at undir slíkum umstøðum plagdu føroyingar at sigla vestureftir, har umstøðurnar ofta kundu vera betri. Tá kundi eisini komast í le av kappanum.

Tað varð eisini gjørt, og tað vísti seg at gerast frægari, tá ið vit komu longur vestur. Tá var ísurin eisini burtur. So vit lógu bakk har.

Vit plagdu at hava 3-4 dagar heim, men hesa ferð høvdu vit 10 samdøgur frá Bananbankanum.

Vit fóru at sigla nýggjárs morgun og vóru á Vestmanna 10. januar. Hetta var í 1968.

Vit blivu vanliga settir av í Føroyum og tiknir við aftur, so vit fingi nakrar dagar fleiri heima enn norðmenninir.